

ler lignende særlige identifikationer, jf. lov om offentlige myndigheders registre § 1, stk. 3, og lov om private registre § 1, stk. 2. Af forarbejderne til lovene fremgår, at det er tilstrækkeligt, at det er muligt at henføre bestemte oplysninger til bestemte personer, uanset om sammenhængen kun kendes af få indviede eller eventuelt kun én person. Der henvises nærmere til *betænkningen*, side 52 f og 91.

4.2.2.2. Udvalgets overvejelser

I modsætning til den gældende registerlovgivning indeholder direktivet definitioner af en række databeskyttelsesretlige begreber, jf. herved direktivets artikel 2, litra a-h. Direktivet indeholder således legale definitioner af begreberne »personoplysninger«, »behandling«, »register«, »den registeransvarlige«, »registerfører«, »tredjemand«, »modtager« og »samtykke«.

Ud fra EU-lovtekniske hensyn finder udvalget, at samtlige disse definitioner bør indføres i lovgivningen, og at dette bør ske ved, at ordlyden af definitionerne i lovgivningen knyttes tæt op ad direktivteksten. Herved sikres det, at der ikke kan rejses tvivl omkring implementeringen af bestemmelserne i artikel 2, litra a-h.

Udvalget foreslår dog, at en række af definitionerne gøres kortere og mere præcise end, hvad der følger af direktivet. De eksempler, som er indeholdt i flere af direktivets definitioner, foreslås således ikke indføjet i lovtæksten, idet dette mindsker overskueligheden. I stedet finder udvalget, at der bør tages højde for eksemplerne i bemærkningerne til lovforslaget.

Herudover foreslår udvalget, at der med hensyn til enkelte definitioner anvendes en anden terminologi, end hvad der følger af direktivet. I stedet for begreberne »den registeransvarlige« og »registerføreren« bør der tales om »den dataansvarlige« og »databehandleren«. Der tilsigtes naturligvis ikke herved ændringer i forhold til indholdet af definitionerne i direktivet.

Foruden de i direktivet indeholdte definitioner finder udvalget, at der - for at skabe klarhed omkring rækkevidden af den kommende lov om behandling af personoplysninger - bør gives en legal definition på begrebet »tredjeland«. Der lægges herved vægt på, at dette begreb - som en konsekvens af direktivet - vil skulle indarbejdes i visse af bestemmelserne i loven. Det gælder således både i relation til reglerne om lovens geografiske område, og for så vidt angår reglerne om overførsel af oplysninger til tredjelande.

Om udvalgets overvejelser vedrørende fastlæggelsen af legale definitioner på databeskyttelsesretlige

begreber henvises i øvrigt til *betænkningen*, side 210-217.

4.2.2.3. Justitsministeriets forslag

Justitsministeriet kan tilslutte sig udvalgets synspunkter vedrørende implementeringen af de i direktivets artikel 2 indeholdte definitioner i dansk ret.

Justitsministeriet finder således, at EU-lovtekniske hensyn taler for, at samtlige direktivets definitioner indføres i den kommende lov om behandling af personoplysninger, og at dette sker ved, at ordlyden af definitionerne i loven knyttes tæt op ad direktivteksten.

Justitsministeriet finder endvidere, at der i loven bør medtages en legal definition af begrebet »tredjeland«. Dette begreb er af central betydning i forhold til reglerne om henholdsvis lovens geografiske område og overførsel af oplysninger til tredjelande, jf. lovforslagets § 4 og § 27.

Registertilsynet har over for Justitsministeriet givet udtryk for, at den afgrænsning af begrebet »personoplysninger« i forhold til afdøde, som Registerlovsudvalget har foreslået, og som også er lagt til grund i L 82, er for snæver. Efter denne afgrænsning skal en oplysning om en afdød person kun være omfattet af loven, hvis den er knyttet til en nulevende person.

Det er Registertilsynets opfattelse, at loven bør give mulighed for, at tilsynets hidtidige praksis på dette område kan opretholdes. Dette vil indebære, at allerede behandlede oplysninger, f.eks. registrerede oplysninger, efter personens død fortsat vil være omfattet af loven - i hvert fald i en vis tid. Det vil også indebære, at indsamling og efterfølgende behandling af oplysninger om afdøde skal opfylde lovens betingelser, hvis der foreligger et særligt beskyttelsesbehov, hvilket i praksis navnlig vil få betydning for behandling af følsomme oplysninger om afdøde personer.

Samtidig anfører Registertilsynet, at det er klart, at en række af lovforslagets regler i sagens natur ikke kan finde anvendelse i forbindelse med behandling af oplysninger om afdøde personer. Det gælder f.eks. regler, der forudsætter den registreredes personlige samtykke og reglerne om oplysningspligt over for den registrerede i lovforslagets kapitel 8. Disse problemer kan efter tilsynets opfattelse løses i forbindelse med den praktiske anvendelse af den nye lov.

Efter Registertilsynets opfattelse bør det overlades til Datatilsynet gennem sin praksis at fastlægge de nærmere grænser for lovens anvendelse på oplysninger om afdøde personer. Dette vil svare til den ordning, som har været gældende under registerlovene siden 1. januar 1979, og denne ordning har ikke givet anledning til væsentlige problemer.